

Ρούντι Ρινάλντι

Τίποτα δεν κατακτήθηκε χωρίς μαζική λαϊκή συμμετοχή

✓ Δεν υπάρχει κανένα σημαντικό μεγάλο κοινωνικό εγχείρημα που υπερασπίστηκε κατακτήσεις ή έκανε προχωρήματα χωρίς σημαντική λαϊκή συμμετοχή. Και η μαζική λαϊκή συμμετοχή δεν ισούται με την ψήφο

✓ Η Αριστερά στον 21ο αιώνα έχει περισσότερο τη μορφή του κινήματος και ευρύτατων επάλληλων δικτυώσεων των κοινωνικών χώρων και κινήσεων που ενεργοποιούνται και αποκτούν υπόσταση σε ένα σχέδιο κοινωνικής και εθνικής σωτηρίας

— εκινώ από μια κεντρική ιδέα. Υπάρχει ένα μπλοκαρισμένο πολιτικό σκηνικό.

Αυτό δείχνει ότι και η αντίπαλη πλευρά δεν έχει πολλές εφεδρείες, βρίσκεται σε δύσκολη κατάσταση και κερδίζει χρόνο με οποιονδήποτε τρόπο. Από την άλλη μεριά, η δύναμη που έχει συγκεντρώσει ο ΣΥΡΙΖΑ, η κύρια δύναμη που μπορεί να φέρει μια αλλαγή, είναι και αυτή σε ένα σημείο που δεν έχει τόση δυναμική ώστε να φέρει την ανατροπή. Αυτό το μπλοκάρισμα είναι αποτέλεσμα της σημερινής κατάστασης της κοινωνικής δυναμικής. Αυτή αναπτύχθηκε μέχρι το 2012, σημειώνεται στη συνέχεια μια υποχώρηση του κύματος που εκτόξευσε τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά όχι μόνο τον ΣΥΡΙΖΑ, γενικά το μαζικό λαϊκό κίνημα στη χώρα, για να φανεί μια εκτεταμένη σύγχυση αλλά και η έλλειψη αξιόπιστης πρότασης και πράξης που να οδηγεί σε μία διέξοδο.

Παράλληλα έχουμε, αυτά τα δύο χρόνια, την προετοιμασία του ΣΥΡΙΖΑ για να αναλάβει τη διακυβέρνηση που, όμως, δεν συνοδεύεται από τη συστηματική προσπάθεια δημιουργίας όρων και προετοιμασίας ενός πολιτικού ρεύματος στην κοινωνία που να μπορεί να στηρίξει, να εμπνεύσει, να δώσει διέξοδο. Με τη σημείωση ότι αυτό δεν είναι εύκολο και είναι μια σχετική επιτυχία το γεγονός ότι κερδήθηκε μια πρωτιά με 4 μονάδες διαφορά και έχει διατηρηθεί ένα υψηλό επίπεδο εκπροσώπησης και κοινοβουλευτικής δύναμης. Η διατήρηση των υψηλών ποσοστών του ΣΥΡΙΖΑ, πάρα το γενικό κλίμα που δεν είναι καλό και παρά τις αδυναμίες του ίδιου του ΣΥΡΙΖΑ, δείχνει ότι υπάρχουν περιθώρια για ριζοσπαστικές προοπτικές. Πώς θα δείξουμε ότι υπάρχει δυνατότητα για μια διαφορετική πορεία, σε ποιες εκτιμήσεις θα βασιστούμε;

Διαφορετικοί σε όλα για να πείσουμε

Η πρώτη εκτίμηση είναι ότι έχουμε ένα καταρρέον πολιτικό σύστημα. Το πολιτικό σύστημα που είχαμε από τη μεταπολίτευση και το ειδικό καθεστώς που έβαλαν με τα μνημόνια και τις τρόικες, είναι σε μια γενική κατάρρευση, και αυτό γιατί δέχτηκε πολλά χτυπήματα μέσα από ένα λαϊκό κίνημα, αλλά και τις εκλογικές αναμετρήσεις που έγιναν μέχρι τώρα. Υπάρχει κρίση σε όλα τα επίπεδα του κρατικού μηχανισμού, ως αποτέλεσμα της πολιτικής που έχει ακολουθηθεί.

Υπάρχει παράλληλα, και μια γιγάντια αναδιάταξη της πολιτικής εκπροσώπησης. Δεν λειτουργεί ένας δικομματισμός πλέον στη χώρα, τα μεγάλα κόμματα δεν έχουν τη δύναμη που είχαν κάποτε, υπάρχει ρευστότητα σε όλο το πολιτικό πεδίο και καθολικές πολιτικές αναδιατάξεις που ανεβάζουν και γκρεμίζουν, σε σύντομο χρονικό διάστημα, πολλά πολιτικά μορφώματα.

Ταυτόχρονα, υπάρχει και ένας κόσμος που δεν μπορεί να εκφραστεί πλέον μέσα από το υπάρχον πολιτικό σύστημα, το οποίο αποκλείει τμήματα της κοινωνίας, την ίδια στιγμή που υπάρχει ένα κομμάτι το οποίο δεν είναι μέσα σε «γκέτο» αλλά μετέχει και τιμωρεί κόμματα, παίρνει μέρος στις εκλογικές διαδικασίες με περιέργες συμπεριφορές. Αυτό δείχνει ότι υπάρχουν μεγάλες δεξαμενές κόσμου που δεν μπορούμε να τις πείσουμε εμείς με την πολιτική μας.

Αυτά σημαίνουν ότι πρέπει να μην είμαστε και να μη μοιάζουμε με συστημική δύναμη, ότι είμαστε σαν

τους άλλους, αλλά να είμαστε πολύ διαφορετικοί σε όλα. Αυτό δεν είναι εύκολο όταν συμμετέχεις ως αξιωματική αντιπολίτευση σε όλο αυτό το παιχνίδι, ειδικά όταν πολλές φορές ακολουθούμε το ρυθμό ή και την ατζέντα που βάζουν οι άλλοι.

Παγίδα η κεντροαριστερή ανασύνθεση

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, εξελίσσεται αυτό που ονομάζουμε κωδικά στα κείμενα ή την αρθρογραφία μας «κεντροαριστερή ανασύσταση». Δηλαδή, όλος ο χώρος με μια κεντροαριστερή πρόταση γύρω από το χώρο του πολύ-διασπασμένου ΠΑΣΟΚ ή των ποταμιών ή οτιδήποτε άλλο φτιάξουν αύριο-μεθαύριο σε μια προσπάθεια στησίματος ενός περίπου 20% σε εκλογικό επίπεδο δίπλα και πλάι στον ΣΥΡΙΖΑ. Αυτός θα παρουσιαστεί σαν βασικός πυλώνας που συνεργάζεται με δεξιές δυνάμεις και κυβερνά, αλλά ίσως αναγκαστεί να συνεργαστεί ή να πιέσει σε συνεργασία τον ΣΥΡΙΖΑ για να μπορεί να υπάρχει μια διακυβέρνηση.

Αυτό σημαίνει, πρακτικά, ότι η αντίπαλη πλευρά προσπαθεί να μας κοντύνει, προσπαθεί να μας μετατρέψει σε ένα κόμμα του 17%, του 13% ή ακόμα και του 7%, αν μπορέσει. Αν δεν μπορέσει, θέλει να σπάσει το ριζοσπαστισμό και τον προγραμματικό λόγο που έχουμε και να μας εξαναγκάσει σε μια μορφή συνδιαχείρισης. Τι θα γίνει, για παράδειγμα, αν γίνουν εκλογές -και είμαστε σε προεκλογική περίοδο- και βγει πρώτο κόμμα ο ΣΥΡΙΖΑ χωρίς αυτοδυναμία; Πώς θα φτιάξει κυβέρνηση; Εκεί μπαίνει το ερώτημα αν θα αναγκαστεί να συνεργαστεί με το Ποτάμι ή με το ΠΑΣΟΚ. Αυτή είναι η κεντροαριστερή πρόταση, αυτή η «σειρήνα»: «Αφού δεν έχετε αυτοδυναμία, κάντε κάτι τέτοιο». Σε αυτό το σημείο θέλω να πω ότι γύρω από αυτή την κεντροαριστερή ανασύσταση υπάρχει έντονη πίεση για την πολιτική συμπεριφορά, για το πώς θα σταθείς απέναντί της και επίσης τι πρωτοβουλίες θα πάρεις για να μη φτάσεις σε αυτό το σημείο. Άρα, όλη η συζήτηση που έχουμε είναι με ποιον τρόπο θα αποκτήσει μεγάλη δύναμη ο ΣΥΡΙΖΑ για να μην περάσει από αυτή την περιπέτεια. Γιατί αυτή η περιπέτεια θα σημάνει ακύρωση των βασικών στόχων που έχει βάλει και το μαζικό λαϊκό κίνημα και ο ΣΥΡΙΖΑ, μέχρι τώρα. Και νομίζω ότι στον τομέα αυτό, κεντρική θέση πρέπει να έχουν μεγάλες ανοιχτές πολιτικές πρωτοβουλίες στην κατεύθυνση της δημιουργίας μιας πλατιάς κοινωνικής δημοκρατικής, αντιμνημονιακής συσπείρωσης με στόχο τη σωτηρία της χώρας και της κοινωνίας.

Η μαζική λαϊκή συμμετοχή δεν ισούται με την ψήφο

Είναι κρίσιμο, πώς θα είναι αξιόπιστη μία τέτοια προσπάθεια και πρόταση, δηλαδή με ποιον τρόπο θα αποκτήσει περισσότερη δύναμη ο ΣΥΡΙΖΑ. Και εδώ, νομίζω, ότι ισχύουν όσα έλεγε ο Ανδρέας ο Καρίτζης πριν, για το θέμα της συνείδησης, του φρονήματος, της αξιοπιστίας. Οι εξετάσεις που δίνουμε δεν είναι πάντα οι καλύτερες και θέλει πολύ μεγάλη προσοχή. Γιατί δεν τείνει αυθόρμητα ένας πολιτικός οργανισμός σε μια θετική κατεύθυνση, χρειάζεται και η πίεση των πολιτών, των ενεργών ανθρώπων που συμμετέχουν και των κινήματων. Από μόνος του ένας πολιτικός οργανισμός, όταν λειτουργεί σε αυτό το τοξικό περιβάλλον, μπορεί να οδηγηθεί σε πολλών ειδών προσαρμογές. Έτσι, μπορούν να δημιουργηθούν νοστροπίες, κουστούμια που να τα χωράνε όλα και από την άλλη μεριά να περιμένεις μονάχα μία αλλαγή που θα έρθει όποτε έρθει, μόνο με εκλογικές διαδικα-

σίες, οι οποίες δεν αρκούν. Δεν υπάρχει κανένα σημαντικό μεγάλο κοινωνικό εγχείρημα που υπερασπίστηκε κατακτήσεις ή έκανε προχωρήματα χωρίς σημαντική λαϊκή συμμετοχή. Και η μαζική λαϊκή συμμετοχή δεν ισούται με την ψήφο. Θα δώσει διέξοδο ο ΣΥΡΙΖΑ, θα βοηθήσει να υπάρχει λαϊκή συμμετοχή και να δημιουργηθεί ένα αριστερό πολιτικό ρεύμα μέσα στην κοινωνία; Το ερώτημα είναι αυτό και μας αφορά. Δεν συμφωνώ με την άποψη ότι δεν υπάρχουν κινήματα άρα δικαιολογούμε να βλέπουμε τη μαζική λαϊκή συμμετοχή μόνο μέσα από την ψήφο. Όταν είσαι 27%, υποχρεούσαι να προσπαθείς να επηρεάσεις την κοινωνία, να τη βάλεις σε κίνηση, να δημιουργήσεις γεγονότα και μια άλλη προοπτική. Παίρνοντας υπ' όψιν ότι δεν είναι πάντα το πολιτικό πιο μπροστά από την κοινωνία και το λαό, αρκετές φορές, όπως στις πλατείες, ήταν πολύ πιο μπροστά από το τι έβλεπαν και τι αισθάνονταν ως εφικτό οι πολιτικοί σχηματισμοί.

Κυρίως κίνημα η Αριστερά του 21ου αιώνα

Από αυτή την άποψη, πιστεύω ότι η σύγχρονη Αριστερά του 21ου αιώνα, τα σύγχρονα υποκείμενα σε όλο τον κόσμο, είναι ιδιότυπα κινήματα. Όχι ποσοστά ή κόμματα αλλά κυρίως κινήματα που συγκροτούν ρεύματα, μέτωπα, ακόμα και κυβερνήσεις που μετασχηματίζουν τις χώρες τους και βρίσκονται σε συνεχή ανατροφοδότηση και σχέση. Η Αριστερά στον 21ο αιώνα έχει περισσότερο τη μορφή του κινήματος και ευρύτατων επάλληλων δικτυώσεων των κοινωνικών χώρων και κινήσεων που ενεργοποιούνται και αποκτούν υπόσταση σε ένα σχέδιο κοινωνικής και εθνικής σωτηρίας από τους στραγγαλισμούς διεθνών μεγαπαικτών, είτε εγχώριων ολιγαρχιών-ελίτ που είναι αδιάτακτες. Αυτό το είδαμε στην Ουκρανία και θα το δούμε ξανά. Άρα, είναι ζήτημα επιβίωσης και δημιουργίας μιας άλλης προοπτικής να δοθεί ζωή σε εγχειρήματα μιας Αριστεράς τέτοιου είδους, όπου ο κινηματικός χαρακτήρας θα είναι πιο έντονος και ιδιαίτερος. Τέλος, με αφορμή όσα ειπώθηκαν σήμερα, θέλω να επαναλάβω τέσσερα σημεία που ανέφερα πρόσφατα σε πολιτική εκδήλωση στο Ηράκλειο της Κρήτης:

1. Χρειάζεται, σήμερα, να επινοηθεί εκείνη η πολιτική και η πράξη που ανεβάζει το φρόνημα του λαού, γιατί μόνο η δική του παρέμβαση μπορεί να ξεμπλοκάρει το σημερινό σκηνικό.
2. Ηθικοποίηση της πολιτικής και όχι εξοστρακισμός της ιδεολογίας και κυνισμός για επίτευξη κάποιων σκοπών στο όνομα ενός πραγματισμού.
3. Να μην είμαστε σαν αυτούς, να μην μπαίνουμε στο ίδιο κάδρο με το χρεοκοπημένο σύστημα.
4. Νέες μορφές πολιτικής και δράσης, νέα κινήματα, αυτοπρόσωπη συμμετοχή των πολλών, αλλά και νέα πρόσωπα. Έβλεπα τον εκπρόσωπο των Rodemos, ένα νέο παιδί που βγήκε από κάποια πλατεία και όχι από τις συνήθεις διαδικασίες. Χρειάζεται λοιπόν μια άλλη συνείδηση. Εκεί πρέπει να πρωτοστατήσουμε, να μη φοβηθούμε καθόλου, να είμαστε τολμηροί.

